

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 25 lipca 2022 r. Centralna Komisja Lekarska podległa ministrowi spraw wewnętrznych w W. utrzymała w mocy orzeczenie (...) Rejonowej Komisji Lekarskiej podległej ministrowi do spraw wewnętrznych w Ł. z dnia 30 maja 2022 r., w którym stwierdzono, że stan zdrowia D. M. od 2017 r. nie uległ istotnej zmianie, a oprócz nadciśnienia tętniczego, które nie upośledza funkcji organizmu w stopniu przekraczającym granice inwalidztwa, jedynym schorzeniem z powodu którego D. M. pozostaje inwalidą jest napadowe migotanie przedsionków, które nie pozostaje jednak w związku ze służbą.

/decyzja k.4 – 5 akt ZUS/

W dniu 30 sierpnia 2022 r. do (...) Rejonowej Komisji Lekarskiej podległej ministrowi do spraw wewnętrznych w Ł. wpłynęło odwołanie D. M. od powyższego orzeczenia, skierowane do Sądu Okręgowego w Łodzi. W treści odwołania podkreślił, że istnieje związek przyczynowy między nadciśnieniem tętniczym, a występującą u niego chorobą migotania przedsionków. Tym samym w ocenie wnioskodawcy występująca u niego choroba przekracza zakres inwalidztwa i pozostaje w związku ze służbą, jaką pełnił w policji. D. M. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia, w tym orzeczenia organu pierwszej instancji oraz przyznanie prawa do III grupy inwalidzkiej w związku ze służbą, a także o zasądzenie od organu rentowego kosztów sądowych.

/odwołanie k.3 – 7/

W odpowiedzi na odwołanie, pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego odrzucenie oraz zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

/odpowiedź na odwołanie k.9 – 11/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy podlega odrzuceniu.

Zgodnie z treścią przepisu art. 476 § 2 k.p.c. przez sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych rozumie się sprawy, w których wniesiono odwołanie od decyzji organów rentowych, dotyczących:

- 1) ubezpieczeń społecznych;
- 2) emerytur i rent;
- 3) (uchylony);
- 4) innych świadczeń w sprawach należących do właściwości Zakładu Ubezpieczeń Społecznych;
- 5) świadczeń odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą wojskową albo służbą w Policji, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służbie C. - Skarbowej, Państwowej Straży Pożarnej, Biurze Ochrony Rządu, Służbie Ochrony Państwa, Służbie Więziennej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego oraz Centralnym Biurze Antykorupcyjnym.

Jednocześnie przepis art. 199 § 1. k.p.c. stanowi, że Sąd odrzuci pozew:

- 1) jeżeli droga sądowa jest niedopuszczalna;

2) jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona;

3) jeżeli jedna ze stron nie ma zdolności sądowej albo jeżeli powód nie ma zdolności procesowej, a nie działa za niego przedstawiciel ustawowy albo jeżeli w składzie organów jednostki organizacyjnej będącej powodem zachodzą braki uniemożliwiające jej działanie;

4) (uchylony).

Jednocześnie w myśl art. 464 § 1 kpc odrzucenie pozwu nie może nastąpić z powodu niedopuszczalności drogi sądowej, gdy do rozpoznania sprawy właściwy jest inny organ. W tym przypadku sąd przekaze sprawę temu organowi. Jeżeli jednak organ ten uprzednio uznał się za niewłaściwy, sąd rozpozna sprawę.

W tym miejscu wskazać należy, że decyzja w sprawie ubezpieczeniowej zapada po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, którego przedmiotem i celem jest ustalenie prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego lub ich wysokości. Ubezpieczony przedstawia w nim wszelkie okoliczności wiążące się z warunkami stawianymi przez ustawę dla przyznania lub ustalania wysokości świadczeń. W późniejszym postępowaniu, wywołanym odwołaniem do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, zgodnie z systemem orzekania w sprawach z tego zakresu, sąd nie rozstrzyga o zasadności wniosku, lecz o prawidłowości zaskarżonej decyzji. Sąd nie działa w zastępstwie organu rentowego, w związku z czym nie ustala prawa do świadczeń i choć samodzielnie oraz we własnym zakresie rozstrzyga wszelkie kwestie związane z prawem lub wysokością świadczenia objętego decyzją, to jego rozstrzygnięcie odnosi się do zaskarżonej decyzji.

Przechodząc do istoty niniejszej sprawy wskazać należy, że z przepisów ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. o komisjach lekarskich podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych (t.j. Dz. U. z 2020, poz. 328) wynika, że komisje lekarskie orzekają o zdolności kandydatów do służby, o zdolności funkcjonariuszy do służby, ale również o uznaniu funkcjonariuszy zwolnionych ze służby za inwalidów (niezdolnych do samodzielnej egzystencji) oraz o tym, czy stan zdrowia (inwalidztwo) funkcjonariusza (byłego funkcjonariusza) ma związek ze służbą, a także o zdolności do pracy funkcjonariuszy zwolnionych ze służby w celu określenia grupy inwalidzkiej – art.1 ust.1 – 2a. Decyzja (orzeczenie) komisji lekarskiej obejmuje zatem dwa rozstrzygnięcia: pierwsze dotyczy zaliczenia danej osoby do określonej kategorii zdolności do służby, drugie dotyczy ustalenia związku stanu zdrowia (schorzenia) ze służbą, stopnia inwalidztwa m.in. dla celów emerytalno-rentowych.

Pierwsze z nich jest związane z ustalaniem przez komisję zdolności do służby. Oceniany jest stan zdrowia danej osoby na potrzeby zaliczenia jej do określonej kategorii zdolności do służby w celu przyjęcia, dalszego pełnienia lub zwolnienia ze służby. Orzeczenia w tych sprawach są zatem wiążące dla organu w sprawie powołania danej osoby do służby, przeniesienia funkcjonariusza na inne stanowisko służbowe, czy zwolnienia ze służby. Innymi słowy, orzeczenia te stanowią podstawę do wydania przez właściwe organy decyzji administracyjnej, na mocy której osoba jest przyjmowana do służby, przeniesiona na inne stanowisko służbowe, czy też z niej zwalniana. Orzeczenia te podlegają zaskarżeniu do sądu administracyjnego (por. wyroki NSA: z dnia 21 maja 2015 r. sygn. akt I OSK 2978/13 i z dnia 9 listopada 2009 r. sygn. akt I OSK 354/09 oraz postanowienie NSA z dnia 6 listopada 2000 r. sygn. akt OSA 1/00, (...)).

Drugą natomiast grupę orzeczeń wydawanych przez omawiane komisje stanowią orzeczenia, które ustalają schorzenia funkcjonariusza oraz ich związek ze służbą do celów m.in. odszkodowawczych lub rentowych, albo zaopatrzenia emerytalnego, przysługujących na podstawie innych ustaw, niż ustawa o Krajowej Administracji Skarbowej. Orzeczenia z tej grupy zasadniczo poddawane są kontroli sądów powszechnych w ramach rozpoznawania odwołań od decyzji o świadczeniach rentowych, emerytalnych, czy odszkodowawczych. Orzeczenia te mają wyłącznie charakter orzeczenia wstępnego, jako jedna z przesłanek ustalenia prawa do określonych świadczeń, ich zakresu i wysokości. W konsekwencji nie podlegają one zaskarżeniu do sądu administracyjnego, gdyż sprawy orzekania o inwalidztwie i związku schorzeń ze służbą nie należą do właściwości sądu administracyjnego (por. wyroki NSA: z dnia 30 kwietnia

2010 r. sygn. akt I OSK 93/10, z dnia 29 maja 2008 r. sygn. akt II OSK 667/08, z dnia 22 lipca 2010 r. sygn. akt I OSK 220/10, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 października 1999 r. sygn. akt III ZP 9/99 OSNAPiUS z 2000 r. Nr 5, poz. 167, uchwała NSA z dnia 19 stycznia 1998 r. sygn. akt OPS 8/97, postanowienia NSA: z dnia 6 listopada 2000 r. sygn. akt OSA 1/00, (...) z 2001 r. Nr 2, poz. 47, oraz z dnia 21 lutego 2013 r. sygn. akt I OSK 251/13).

Powyższe prowadzi zatem do wniosku, że od ostatecznych orzeczeń komisji lekarskich w zakresie dotyczącym oceny zdolności do służby przysługuje skarga do sądu administracyjnego. Natomiast od orzeczeń komisji lekarskich, o których mowa wyżej, ale w zakresie dotyczącym oceny stanu zdrowia funkcjonariusza policji (tj. w przypadku wnioskodawcy) i ustalenia związku ustalonych schorzeń ze służbą do celów odszkodowawczych lub zaopatrzenia emerytalnego, w tym rentowych, skarga do sądu administracyjnego nie przysługuje (prawo do świadczeń, ich zakres i wysokość z tego tytułu ustalają inne organy, od rozstrzygnięć których przysługuje odwołanie do właściwego sądu według zasad określonych w przepisach k.p.c.).

Podobne stanowisko zajął także Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 22.06.2022 r., III OSK (...), LEX nr 3413674.

Reasumując, wydane w stosunku do wnioskodawcy orzeczenie Centralnej Komisji Lekarskiej z dnia 25 lipca 2022 r. nie dotyczyło oceny jego zdolności do służby, lecz odnosiło się wyłącznie do kwestii związku występujących u niego schorzeń z odbytą służbą. Tego rodzaju orzeczenie nie ma zaś samodzielnego bytu i jako takie nie może zostać poddane kontroli przez sąd powszechny. Co ważne, wydane względem wnioskodawcy orzeczenie ma charakter orzeczenia wstępnego i służy wyłącznie ustaleniu prawa do określonych świadczeń, ich zakresu, czy też wysokości. Skoro zatem w niniejszej sprawie w stosunku do wnioskodawcy, na podstawie zakwestionowanego orzeczenia, nie wydano jakiegokolwiek decyzji, to nie przysługuje mu odwołanie do sądu powszechnego. Co również istotne, brak jest jednocześnie podstaw do uznania, że wnioskodawcy, w stosunku do zaskarżonego orzeczenia, przysługuje odwołanie do organu administracji publicznej, czy też do sądu administracyjnego.

Wobec powyższego na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd odrzucił odwołanie wnioskodawcy.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.98 k.p.c. , a wysokość wynagrodzenia pełnomocnika ustalił zgodnie z §9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz.265 ze zm.) , zasądzając od D. M. na rzecz Centralnej Komisji Lekarskiej podległej ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych w W. kwotę 180 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

ZARZĄDZENIE

Odpis postanowienia doręczyć wnioskodawcy.

16 I 2023 roku.